ПЪНК 57

ciela

PUNK 57

Copyright © 2016 Penelope Douglas

© Мария Иванова, *превод от английски*

© Фиделия Косева, *дизайнер на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2022

ISBN: 978-954-28-3688-9

ПЕНЕЛЪПИ ДЪГЛАС

ПЪНК 57

Превод от английски
Мария Иванова

ciela

Беше ни идеално заедно.
Докато не се срещнахме.

Плейлиста:

“Bad Girlfriend” на Theory of a Deadman

“Bleed It Out” на Linkin Park

“Blow Me (One Last Kiss)” на P!ink

“Colors” на Halsey

“Dirty Little Secret” на All-American Rejects

“Do You Know Who You Are?” на Atreyu

“Happy Song” на Bring Me the Horizon

“I Think We’re Alone Now” на Tiffany

“Lose Yourself” на Eminem

“Love the Way You Lie” на Eminem

“More Human Than Human” на White Zombie

“Mudshovel” на Staind

“Sk8er Boi” на Avril Lavigne

“So Cold” на Breaking Benjamin

“Square Hammer” на Ghost

“Stupid Girl” на Garbage

“True Friends” на Bring Me the Horizon

“Where’d You Go” на Fort Minor

“Wildest Dreams” на Taylor Swift

Посвещение

На Клер и Бендър –
и това, което щеше да стане
в понеделник сутринта...

Глава 1

МИША

Скъпи Миша,

Не съм ти разкривала никога моята срамна тайна, нали?

Не, не гледам „Тийн мама“ като теб. Хайде, отречи го де. Човече, знам, че не си длъжен да го гледаш със сестра си. Тя е достатъчно голяма, за да гледа телевизия сама.

Това е нещо много по-лошо и леко ме е срам да ти го кажа. Но мисля, че негативните чувства не трябва да се премълчават. Веднъж може, нали?

В училище има едно момиче. От онзи тип е, знаеш, мажоретка, популярна, получава всичко, което поиска... Не искам да признавам това, особено на теб, но преди време исках да съм такава. Част от мен все още го иска.

На теб би ти била абсолютно противна. Тя е всичко, което ние с теб не понасяме. Злобна, надута, повърхностна... В главата ѝ не се задържа дълго мисъл, сещаш се, нали? А аз винаги съм ѝ се възхищавала.

И не ми върти очи. Знам, че го правиш.

Просто... въпреки всичките си ужасни качества с нея винаги има народ. Разбираш, нали?

Завиждам ѝ малко.

Добре де – много ѝ завиждам.

Гадно е да си сам. Гадно е да си на място, пълно с хора, и да усещаш, че те не искат да си там. Все едно си на парти, на което не си поканен. Никой не знае дори как се казваш. А и никой не иска да знае. На никого не му пука за теб.

Дали ти се смеят? Говорят ли за теб? Дразнят се, защото техният перфектен свят би бил още по-готин, ако не си там да им разваляш картинката.

И се надяват, че накрая ще схванеш намека и ще се ометеш.

Доста често се чувствам така.

Знам, че е жалко да искаш другите да те приемат. Знам, че ще кажеш, че е по-добре да си сам, но верен на принципите си, отколкото да си сред тълпата и да предаваш себе си, но... На мен това още ми е важно.

Усещал ли си го някога?

Чудя се дали на мажоретката ѝ е познато това усещане. Когато купонът свърши и всички се разотидат. Когато денят отмине и тя вече няма с кого да се забавлява. Когато си свали грима, когато изтрие дръзкото изражение и демоните, които държи заключени, започнат да си играят с нея, защото няма с кого другиго.

Сигурно не. Нарцисистите не изпитват несигурност, нали?

Това вероятно е хубаво. Сигурно е готино.

Телефонът ми вибрира на централната конзола на пикапа и аз спирам да чета писмото на Райън, за да прочета съобщението.

По дяволите. Много закъснях.

Момчетата се чудят къде съм, а аз имам още двайсет минути път до склада. Защо не мога да бъда невидимият басист, от когото никой не се интересува?

Продължавам да мисля върху думите ѝ, превъртайки изречението в главата си. *Когато изтрие дръзкото изражение...*

Това изречение наистина ме впечатли първия път, когато прочетох писмото преди няколко години. И сто пъти след това. Как е успяла да каже толкова малко и толкова много едновременно?

Отново се връщам към последната част, нищо че знам как завършва писмото – просто обичам нейното отношение и начина, по който ме кара да се усмихвам.

ОК, извинявай. Направих една Фейсбук пауза и сега се чувствам по-добре. Не знам кога се превърнах в такъв идиот, но се радвам, че ме търпиш.

Продължавам напред.

Само за протокола, искам да уточня във връзка с последния ни спор, че Кайло Рен НЕ Е бебе. Ясно ли е? Той е млад, импулсивен и е свързан с Анакин и Люк Скайуокър. Да, добре, хленчи!

Това изненада ли е? Ще се оправи. На бас! На каквото кажеш.

Така, трябва да ставам. Само да кажа, за да отговоря на въпроса ти – текстът на песента, който ми изпрати предния път, е страхотен. Продължавай, нямам търпение да прочета цялата песен.

Лека нощ. Приятни сънища.

По всяка вероятност ще спра да ти пиша сутрин.

Райън

Засмивам се на препоръките ѝ за „Принцесата булка“. Това го повтаря от седем години. Първата година ученици от моя клас трябваше да си пишат с ученици от нейния като част от училищен проект за петокласници.

Когато свърши учебната година обаче, ние не спряхме да си пишем. Въпреки че сега живеем на по-малко от петдесет километра един от друг и имаме Фейсбук, пак си пишем, защото така комуникацията ни продължава да е специална.

Аз не гледам „Тийн мама“. Седемнайсетгодишната ми сестра го гледа и аз се зазяпах. Веднъж. Не знам защо въобще го казах на Райън. Само ѝ дадох повод да ме дразни, мамка му.

Сгъвам писмото, а протритата черна хартия заплашва да се разкъса по ръбовете, ако още веднъж го разгъна и прочета. Писмата ни много се промениха през годините. Нещата, за които говорим, темите, по които се караме, почеркът ѝ... От големите груби букви на момиче, което току-що се е научило да пише ръкописно, до сигурния, излъчващ увереност почерк на жена, която знае коя е.

Хартията обаче е една и съща. Същото е и сребърното мастило, с което пише. Когато видя нейните черни пликове в купчината с поща на кухненския плот, винаги усещам прилив на приятна доза адреналин.

Плъзгам писмото в кутията при някои от другите ми любими писма на Райън, вземам химикалката и я задържам над бележника, който е в скута ми.

– Дай размах на дързостта си, очи и устни очертай – шепна на един дъх, докато пиша, – запуши пукнатините, на цепките нов цвят придай.

Спирам и се замислям, като хапя долната си устна и дъвча пиърсинга си.

– Малко грим – мърморя си аз, а думите кръжат из главата ми, – за да скриеш торбичките под очите, и малко руж на бузите, за да се разнесат лъжите.

Бързо записвам думите, драскулките едва се четат в тъмния пикап.

Телефонът вибрира пак и ме сепва.

– Добре де – ръмжа аз и искам проклетите съобщения да спрат. – Момчетата от бандата не могат ли да организират партито, ако ме няма пет минути?

Забивам химикалката в листа хартия и се опитвам да довърша мисълта си, но спирам, за да намеря думите. Какво беше, по дяволите? „Малко грим, за да скриеш торбичките под очите...“

Стискам очи, повтарям стиха отново и отново, за да си спомня как беше нататък.

Въздъхвам. Мамка му, няма го.

По дяволите.

Щраквам химикалката и я хвърлям заедно с бележника върху пътническата седалка на раптора.

Мисля за последното ѝ изречение. *На каквото аз кажа, а?*

Ами ако кажа на един телефонен разговор, а, Райън? Да чуя гласа ти за първи път?

Но не. Райън иска да запази статуквото на приятелството ни. И в крайна сметка това работи. Защо да рискуваме да загубим тези отношения, като ги променим?

Вероятно е права. Ами ако чуя гласа ѝ и писмата ѝ вече престанат да бъдат толкова специални? Представям си я чрез нейните думи. Това би се променило, ако чуя гласа ѝ.

Какво ще стане обаче, ако чуя гласа ѝ и той ми хареса? Какво ще стане, ако нейният смях в ухото ми или дишането ѝ в телефонната слушалка ме пленят толкова, колкото и думите ѝ, и аз поискам още?

Достатъчно съм обсебен от писма ѝ. Ето – седя в пикапа на празния паркинг и препрочитам едно от старите ѝ писма, защото те вдъхновяват музиката ми.

Тя е моята муза и трябва да го е разбрала досега. Тя е моят спасителен пояс – от години ѝ изпращам да чете текстовете на песните ми.

Телефонът звъни, поглеждам към него и виждам, че пише „Дейн“.

Въздъхвам тежко и вдигам.

– Кажи.

– Къде си?

– Пътувам. – Запалвам пикапа и потеглям.

– Не пътуваш, седиш на някой паркинг и пишеш текстове, нали?

Въртя очи и затварям, мятайки телефона на пътническата седалка.

Шофирането ми помага да мисля. Не е нужно да ми тегавее само защото не мога да устоя, когато ме връхлети идея.

Излизам на улицата, настъпвам газта и се насочвам към стария склад извън града. Бандата ни е домакин на „Лов на съкровища“, за да съберем пари за лятното турне, което е след няколко месеца. Според мен трябваше просто да направим концерти – вероятно с други местни банди, но Дейн реши, че нещо различно ще докара повече народ.

Ще видим дали е бил прав.

Усещам острия февруарски студ, въпреки че съм с качулка, пускам парното и минавам на дълги, а светлината се разстила далече напред в мрака.

Това е пътят към Фалкънс Уел, където живее Райън. По пътя за склада е отбивката за „Заливът“ – изоставения лунапарк, а по-нататък е мястото, където живее тя.

Откакто имам книжка, много пъти съм се изкушавал да карам дотам, защото изгарях от любопитство, но така и не го направих. Както казах, не си заслужава рискът да загубим това, което имаме. Освен ако и тя не се съгласи.

Навеждам се към пътническата седалка и избутвам бележника и други хартии, търсейки часовника си. Бях го оставил тук вчера, когато мих пикапа. Часовникът е едно от малкото неща, към които съм отговорен. Семейна реликва е.

Един вид.

Намирам го и държа волана с една ръка, докато закопчавам на китката си черната велурена каишка с циферблат между две скоби. Бил е на дядо ми, преди той да го даде на татко на сватбата на родителите ми, за да го даде пък той на своя първороден син. Баща ми най-накрая ми го даде миналата година само за да видя, че е загубил оригиналния циферблат. Антикварен Jaeger-LeCoultre, който е в нашето семейство от осемдесет години.

Ще го намеря! Дотогава обаче сложих един скапан циферблат върху дядовата каишка.

Закопчавам часовника, вдигам поглед и виждам нещо на пътя отпред.